

Joi - 22.07.2021, Părintele nostru Patriarh Daniel a împlinit frumoasa, rotunda și binecuvântată vârstă de 70 de ani iar, tot într-o zi de joi - 30.09.2021, a împlinit 14 ani de strălucit, rodnic, vrednic, harnic, dinamic și binecuvântat patriarhat! Ce să-i doresc, eu unul, umilul de mine, un simplu credincios, Părintelui nostru Patriarh Daniel, cu prilejul acestui ales eveniment și deosebit moment aniversar, rotund, septuagenar? Eu mă rog să-i dea Dumnezeu sănătate sporită și putere de muncă susținută, că are multă și mare nevoie, și de una și de alta, fiindcă, iată, de 14 ani, s-a angajat la realizarea, împlinirea și desăvârșirea unor proiecte spirituale, mărețe, importante, ziditoare și mult folositoare, în frunte cu temeluirea și construirea Catedralei Mântuirii Neamului! De fapt, eu, unul, așa l-am știut și (re)cunoscut, întotdeauna, pe Preafericitul nostru Părinte Patriarh, și îl știu de ceva vreme, din anul 1991, ca o persoană angajată, harnică și dinamică, serioasă, cultă, inteligentă, rațională, lucidă, aplicată și practică, cu o prezență de spirit și o minte inspirată, scilicet, de-a dreptul genială, care m-a surprins, în mod extraordinar, atunci când nici nu mă așteptam și nici nu mi-am dat seama! Da, un om angajat, la modul asumat și responsabil, a fost și în Scaunul Moldav, (de) la Iași, timp de 17 ani, ca Arhiepiscop și Mitropolit, între anii 1990 - 2007, adică de la vârsta de 39 până la 56 de ani, un om și mai responsabil și mai asumat este în ultimii 14 ani de patriarhat, aici la București, un patriarhat deloc ușor sau facil, cu multe probleme, cu nenumărate provocări, cu multiple încercări, cu numeroase piedici și obstacole dar, pe care Preafericirea Sa a știut și reușit, întotdeauna, să le depășească și să le gestioneze, la modul exceptional și minunat, trecând dincolo de orice contestație sau traversând, cu real succes, orice cârcoteală omenească, de cele mai multe ori, nefondată, ignorantă și, chiar, arogantă, de foarte multe ori neinspirată și, mai ales, răutăcioasă, pur subiectivă și, mai deloc, obiectivă, în majoritatea cazurilor! Ce-i mai doresc eu, acum, cu prilejul acestui popas aniversar, Patriarhului nostru: să-l înțeleagă Dumnezeu atunci și acolo când și unde noi, oamenii, neputincioși, ușor influențabili și neisprăviți cum suntem, nu-l înțelegem, necum să-l mai și apreciem sau admirăm, pentru tot efortul depus; să-l ajute Dumnezeu acolo și atunci unde și când noi, aceeași oameni, plini de slăbiciuni, de confuzii, de antinomii, de contradicții, dileme, polemici și contraste, fie nu putem, fie nu știm, fie nu vrem să ajutăm, nu pe Părintele Patriarh personal, căci nu cred că este cazul adică nu Preafericirea Sa are nevoie de așa ceva ci, de fapt, Biserica - de care ne lepădăm atât de repede și de ușor, invocând tot felul de motive, acuze, scuze, texte și pretexte, fiindcă suntem, încă, destul de neinițiați și de necatehizați în materie teologică,

morală, dogmatică, canonică și eclesiologică! Și, mi-aș mai dori, tot în același cadru sau context ca, măcar, acolo unde nu putem ajuta Biserica, măcar să nu o încurcăm ci, mai bine, să o lăsăm în pace, pe Ea și pe noi, toți, păstorii, slujitorii, clericii, credincioșii, fiii și membrii Ei și, nu în ultimul rând, pe Păstorul Ei și Patriarhul nostru; da, pur și simplu, să fim lăsați în pace, în virtutea unui elementar simț al respectului și în baza unei minime educații sau instrucții, care ne cere ca "ce ție nu-ți place, altuia nu-i face" ori "cine sapă groapa altuia cade chiar el în ea!" sau care ne pretinde faptul de ne vedea fiecare de locul și de rostul nostru, fără a ne amesteca acolo unde "nu-i de nasul nostru!" Atât și, nimic mai mult sau nimic altceva! Dar, să stăm, liniștiți, că vine ea, întotdeauna, și plata și judecata, căci "după faptă și răsplată!" Și, în sfârșit, îi mai doresc încă ceva, Părintelui nostru Patriarh: să rămână același - teolog erudit, conducător desăvârșit, predicator iscusit, intelectual rafinat, diplomat neîntrecut, organizator priceput, un om plin de har și de adevăr, plin de farmec, expresivitate, naturalețe, tinerețe și spontaneitate, plin de corectitudine și onestitate, eleganță și ospitalitate, plin de altruism, vivacitate și culoare, toate așezate, cu mult bun simț, la momentul și în locul potrivit sau convenit, fiind o persoană plină de rațiune, rigoare, luciditate, discernământ și dreaptă socoteală, comportându-se și raportându-se, cu adevărat, de fiecare dată, la modul autentic și superlativ! Așadar, personalitatea complexă, rotundă, bogată, de acum și septuagenară, patriarhală, și la propriu și la figurat, precum și completă a Patriarhului nostru, cuprinde sau conține, exact, calitățile, capacitățile și virtuțile absolut necesare și, de-a dreptul indispensabile, oricărui lider sau conducător, fie el religios sau nu, al secolului XXI din mileniul III și, deci, ar fi indicat și tare bine dacă, cei avizați, sau nu, ar lua aminte! Cu alte cuvinte, personal, pe Părintele Patriarh nu-l putem clona însă, totuși, calitățile și virtuțile sale excelente, cred eu, că ar putea fi multiplicat și luat drept exemplu, ajungând a ne fi, nouă, tuturor, un exemplu, un model și un reper demn de urmat! Altfel spus, să ne gândim, bunăoară, ce bine ar fi și, ne-ar fi, dacă am adopta drept principii formatoare și călăuzitoare, în viața noastră, comună, uneori prea comună, perseverența, tenacitatea, determinarea, corectitudinea, onestitatea, parolismul și, în special, dorința, voința, rezistența, determinarea sau capacitatea de muncă a Preafericii Sale căci "numai exercițiul face premianți" oameni buni, altminteri, de trântori, de băgători în seamă, de gură cască și de pierde vară este plin podul! Deci, ce ziceți fraților? Ne punem și noi, ceilalți, în sfârșit, pe treabă sau, ne ținem numai de trăncăneală, cât este ziua de lungă, bine știind că noi, foarte mulți dintre noi, ne pricepem la toate și, de fapt, la nimic, adică și la politică, și la sport și, mai nou, și la treburile Bisericii sau, bunăoară, la necesitatea, importanța ori ba, a edificării Catedralei Mântuirii Neamului și, nu numai! Da, chiar așa, îmi aduc și acum, aminte, cât venin și, câtă cerneală, ori vorbe aspre și ascuțite au mai curs, la un moment dat, cu privire la rostul, existența și valoarea acestui semnificativ edificiu al poporului și (al) neamului nostru românesc! Altminteri, au fost ori sunt, până la urma, de ale vieții, încercări, piedici, ispite, obstacole și valuri dar, să nu uităm că "Ce e val ca valul trece!" așa că, în sfârșit, mila lui Dumnezeu în toate! Prin urmare, totuși, eu, unul, recomand călduros, să nu mai reluăm, să nu mai repetăm, vreodată, asemenea gesturi și fapte, adică să nu (mai) recidivăm ci, pur și simplu, să lăsăm, cel puțin, treburile/problemele Bisericii, în seama Părintelui nostru Patriarh, a Sfântului Sinod al BOR și a întregului corp, sacerdotal, pastoral și ecleziastic căci, știu ei, mai bine, ce, când, unde și cum au de făcut, mai ales sub conducerea unui asemenea vrednic, harnic și dinamic Patriarh, căruia, aici și acum, în încheierea acestui modest și, ușor neconvențional, articol, din partea mea, îi doresc: ani mulți, sănătoși și binecuvântați de la Dumnezeu iar, de la noi, oamenii, dacă este cu putință, un gram de liniște, un dram de recunoștință și o firimitură de considerație și, cred că ar fi de ajuns, ar fi foarte bine sau, mai corect spus, ar fi, într-adevăr, mare lucru! Din partea mi, așadar, Vă doresc să aveți parte de aleasă binecuvântare de la Dumnezeu și (de) sporită bucurie de la oameni, în toți anii patriarhali care vor urma, de acum ori de aici înainte! Dumnezeu să Vă poarte de grijă și să Vă ajute, în continuare, în tot lucrul cel bun! Amin! Un sincer și călduros „La mulți, buni, sănătoși, frumoși și binecuvântați ani!” Preafericite Părinte Patriarh!

Dr. Stelian Gomboș